

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Vol. IX *Rock Island, Ill., och Moscow, Idaho, December 1908* No. 12

Frank Kelly * The Jeweler * Moscow, Idaho



För absolut säkerhet och 4 pro-
cents intresse insätt edra
besparingar i

First Trust Company

Skandinavisk Bank

H. MELGARD - - KASSÖR

The First
National Bank of Moscow

Established 1885

Oldest and Largest Bank in
Latah County.

Every Accommodation Extend-
ed Consistent with Con-
servative Banking.

Troy Lumber & Manufacturing Co., Limited

TROY, IDAHO

Manufacturers of

Lumber, Sash, Doors, Mouldings, Interior Finishings, Bank and Store Fix-
tures, Fruit Boxes, Etc., Etc.

FIRST BANK OF TROY

—GENERAL BANKING—

Officers and Directors:

O. A. Johnson, President,
Jno. F. Vollmer, Vice President,
S. A. Anderson, Cashier,
T. J. Cooper, Ass't Cashier,
Oscar Larson, — Emil Nelson.

Capital fully paid	\$20,000.00
Surplus & Undivided Profits	6,000.00
Statutory Responsibility	20,000.00
Depositors' Security	\$46,000.00

Our Aim is to do our Best for our Depositors' Safety and Convenience

For any thing in the drug line

The Owl Drug Store

S. L. WILLIS Proprietor

Browne Block - Moscow, Idaho

Madison Lumber Co.

Dealers in all kinds of

Building Material

Coal & Wood. Moscow, Idaho

Model Stables

A. OVERBY — Proprietor

Feeding and Livery, Reasonably

Phone 511 Moscow, Idaho

SWANN & COFFIN

Dealers in

Fancy and Staple Groceries

Let us figure with you

Moscow Idaho

The Moscow Steam Laundry

Den enda Svenska Tvättin-
rättning i Palouse-distriktet

Agenturer:

Farmington, Garfield, Palouse,
Colfax, Genesee, Troy, Kendrick,
Juliaetta, Lenore, Peck, Culdadesac,
Kippen och Lewiston.

Endast första klassens ar-
bete utföres.

C. B. GREEN. ÄGARE

Idaho—Washington
Light & Power Co.

R. HODGINS,

Druggist och Kemist.

Stort förlag af skol- och andra böcker
samt utrustning för kontor och skolor.
*Nya Testamenten, Biblisk Historia,
Katekes m. fl.*

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Will E. Wallace

JUVELERARE och OPTIKUS

Opp. Post Office. Moscow, Idaho.

The Cloak Store

J. V. Andrews, Prop.

Everything for Ladies Ready to Wear.
Moscow's Only Exclusive Ladies' Store.
(We cater to every Feminine Want.)

Main Street — next to City Hal

A. L. VROMAN & SON

PLUMBING AND HEATING
CONTRACTORS.

610 S. Main Street, Moscow, Idaho.

DAVID and ELY Co. Ltd.

Moscow and Palouse.

The Store Where Quality Reigns
Supreme.

We keep everything to Eat and
Wear.

Scandinavian Clerks in all Depart-
ments.

COLLINS & ORLAND HARDWAR CO.

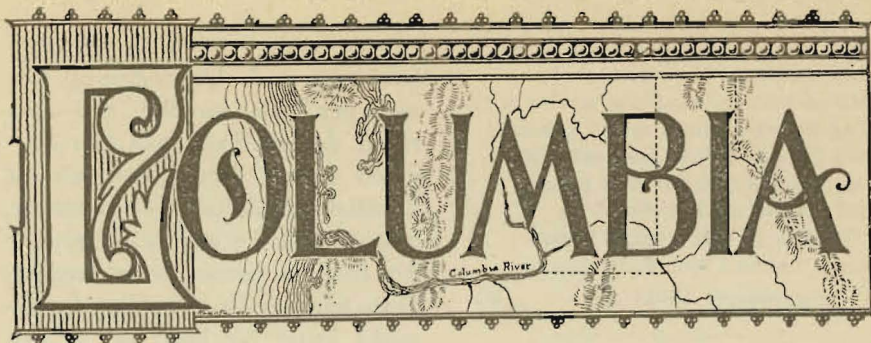
General

Hardware

MOSCOW, - - - - IDAHO.

A. P. Hegge, The Barber

South Main St., Moscow, Idaho.



Arg. IX.

December 1908.

Nr 12.

**FRÖJDEFULL JUL TILLÖNSKAS
COLUMBIAS ALLA LÄSARE!**

Julen.

Si, mörker jorden öfvertäcker,
och nattens skuggor breda sig
utöfver folket, hvilket sträcker
sig efter ljus på ödslig stig.
Väl söker mänsklig visdom tända
sitt snilleljus, och fastän matt
det mångens öga väl kan blända,
men slocknar dock i tviflets natt.

Väl kan den yttre dygden stråla
i sällsynt färgprakt här och där;
väl kan med egna verk man pråla,
fast man ej himmelsk prägel bär;
men detta ljus i all sin fägring
är endast månens matta sken;
nej, ännu mindre: blott en lägring,
en illusion, som slocknat re'n.

Det samma ljuset — hvilket under! —
som Herren tände på vår jord,
fördunkladt är af mänskofunder,
och misstydt är den Högstes ord.
Ack, ingen kan det järnok krossa,
som hvilat på vår hals . . . och, si!
ej lagen själf kan bojan lossa,
som satan slagit oss uti.

O hemska natt! Ack, huru gärna
man blickar framåt än med hopp. —
Re'n purpras östern. Morgonstjärna!
Du stilla för min syn går opp!
Och folken, som i mörkret vandra,
de se ett ljus så klart och stort.

Och prisat glädligt med hvarandra
den Gud, som stora ting har gjort.

Vik undan natt! Ty vänligt glänser
i strålgans evighetens Sol.
Dess sfär har ännu inga gränser:
från öster, väster, pol till pol
hon kretsar städse. Ljus hon skänker
och värme, nåd och frid och tröst —
närhelst dess härlighet sig sänker
i människors beklämda bröst.

Och Jesus Kristus—namn, som klingar!
Rättfärdighetens sol han är,
som under sina ljufva vingar
all himlens salighet ju bär.
Den Evige i ändligheten
sig sänker ned, Guds väsens bild.
En lem han blir i mänskligheten,
men är från syndarnu likväl skild.

Ja, oss en son den Högste gifvit,
oss är i tiden födt ett barn,
och vår Rättfärdighet han blifvit,
vår Frälsare ur syndens garn.
Hans hjärta utaf kärlek glöder,
ja, brister af förbarmande,
och, född af kvinna, lider, blöder,
för syndarnu vår Förlossare.

I Betlehem, i krubban hvilat
den gudaborne uppå strå:
dithän, dithän mitt hjärta ilar:
vid krubban, Jesus, vill jag stå!
Ty endast du kan lossa banden,
som uti fängsel hålla mig,
från dödens våld du löser anden
och för min fot på fridens stig.

Lys, nådasol, du rena, klara!
 Kring jordens rymd din' strålar sprid!
 Dig för vårt hjärta mildt förklara!
 Gif tro och kärlek, hopp och frid!
 Må cittrors ljud här nere klinga
 till Barnet uti Betlehem!
 Till dess vi evig lofsång bringa
 Guds Lamm i nytt Jerusalem!

(Korsbaneret 1880.)

W.

Julens budskap.

Ty i dag är eder född Frälsaren, som är Kristus, Herren, i Davids stad. Luk. 2: 11.

Dessa ord utgöra det allra saligaste budskap, som någonsin ljudit från en härolds mun. Där sen I redan i klar bild för edra ögon den man, till hvilken, såsom denna betydelserika högtids Konung, våra sänger i dag ljuda. Han föreställes oss genast från sin skönaste sida. Ja, så hade öfvervägts af det stora fadershjärtat i himmelen, att sändebudet till syndare först skulle nämna frälsarenamnet; och när så sker, då genomgår oss en salig rysning, såsom om det ropade "frihet" in i vårt fängelse, eller "land, land" i vårt skeppsbrott, eller "triumf" i våra strider, eller "frid" i hvarje larm, som oroar oss. Saliga namn, som vet af ingenting annat än salighet och helbrägdagörelse! Det är detta namn, som doftade hos Sulamit såsom en utgjuten salfva, och hvartill Salomo tog sin tillflykt såsom till ett fast slott, och hvarmed vi förmå kufva vågorna och stormen i våra bröst, nederlägga förskräckelsens konung, döden, och möta själfva helvetets portar. Utur detta namn dricker dibarnet sin mjölk, och mannen det undervin, som framkallar

hans hjältemod. Tröttheten får därutur den vederkvickelse, som uppriktar de maktlösa knän och återgifver ögonen deras glans, och det försätter den döende i en stämning, hvaruti han icke mer bäfvar ens för den nattliga dalens mörka skuggor. Detta namn är ett gudomligt skyddsmedel kring vår hals; det är den myrrabuske, som hänger om natten på vårt bröst, och det lösensord, hvarpå vi igenkänna hvarandra. Ty den som icke älskar detta namn, såsom bruden brudgummens namn, hvilket hon ville teckna på alla väggar och inskåra i barken på alla träd, han hörer icke till vårt folk.

Se, Frälsaren, ropar ängeln. Och hvad annat vill han därmed säga, än detta: Är världen ett hospital, så är här läkaren; är den en gäldstuga, så är här nådeshärolden; är den en dödsgröp, så är här lifvet; är den ett natthärbärke, så går nu solen upp däröfver med sitt klara ljus? Ingen tunga förmår uttala frälsarenamnets betydelse. Och huru säger ängeln? Frälsaren, säger han, är född. Hören! Icke *en* Frälsare, utan *Frälsaren*, den ende; i *ingen* annan är salighet. Alla profeter och apostlar ropa det högt till världen: Blott denne *ene!* De saliga besegla det från himmelen, och den yttersta dagen skall fullkomligt ställa det utom allt tvifvel. Hvem det än må träffa, hög eller låg, herre eller tjänare, fader eller moder, broder eller till och med det egna barnet, ja, hvem det än må träffa, så måste vi, med Guds ords orubbliga klippa såsom stöd, utropa ett *anatema maran ata* öfver alla, som icke med kärlek nämna frälsarenamnet. Ja, vi mäs-

te förkunna förbannelsen och helvetet för alla dem, hvilka i stället för att anbefalla sina själar åt Jesus, vilja behålla dem i sin egen hand, och vi måste räcka dem handen till ett evigt afsked och till dem säga: Blott ännu en gång se vi hvarandra åter, nämligen inför hans domaretron, och därpå aldrig mer! Så står saken. O, gå in i eder kammare och frågen honom själf på edra knän, om det icke så förhåller sig, och snart skall det såsom en åska skalla genom eder själ: Ja, amen; *det är under himmelen intet annat namn åt människorna gifvet, i hvilket de kunna varda saliga*, än det högtlofvade Kristusnamnet. Men när det nu så är, hvarför viljen I då visa detta namn ifrån eder och dö den eviga döden? O, i dag, då hans stämman ännu ljuder till eder så ljufvig, att den kunde söndersmälta stenar, förhärden icke edra hjärtan, utan nedfallen med oss inför krubban och gifven edert hjärta åt honom, som genast gifver det åt eder tillbaka, benådadt, helgadt och saliggjort!

Efter frälsarenamnet nämner ängeln namnet *Kristus*. Hvilken är Kristus, säger han, på hebreiska: Messias. Så hette den efterlängtade i löftets och bidandets dagar. Se, vill ängeln säga, icke oförmodadt nedstiger han från molnen, utan han kommer såsom för länge sedan utlofvad och kungjord. Namnet Kristus vänder våra ögon tillbaka in uti förgånga århundraden; och i det att det ställer för våra ögon Frälsaren såsom den, i hvilken alla löften äro vordna ja och amen, kastar det ett strålande förklaringscken på den lef-

vande Gudens trohet. Vid namnet *Kristus* upplåta sig för oss dörrarna till de gamla, heliga bildsalarna, och visa oss de tusenåriga skuggor, tecken och figurer, till hvilka åter Jesus uppenbarar sig såsom den väsentliga motbilden. Vid klangen af Kristusnamnet öppna sig för vår tros ögon de gamla profetiornas pergamentsrullar, medan det åter är Jesus, som framställer sig såsom hela profetdömet kärna och stjärna, och såsom nyckeln till och innehållet af alla gåtor och syner.

Hvad alla fäders helga skara
så hjärtligt längtade att se,
det Adam gifna löftet klara,
som kan en Lamek hugnad ge;
hvad Jakob drömde, hvad han sang,
hvad hjälp åt Job kan gifva,
hvad uti Davids harpa klang,
och oss till fröjd kan blifva,
i Frälsarns krubba fann du!

Herrens Krist, Messias, är född!
Ära vare Guds trohet och sannfärdighet!

För tredje gången aflyfter ängeln det täckelse, som hvilar öfver den nyfödde Konungens person, och säger: Född är Kristus, *Herren!* Namnet Herre höjer oss från jorden och försätter oss på tröskeln till den öppnade himmelen. O, hvilket ljusstrålande haf, hvilket heligt tindrande! Hvem sitter på den gamles af dagarna stol, och ljus är den klädnad, han uppå hafver? Hans ansikte lyser såsom solen, och för hans hot darrar jordkretsen. Omätlig är hans kraft, och talen af hans år kunna icke utforskas. Han utstakar åt stjärnorna deras banor och utspänner molnen såsom ett fält, och låter sina åskor rulla, och sänder sina

blixtar, att de draga ned och säga: här äro vi. Så som han säger, så sker det; så som han bjuder, så är det gjordt. Han förvandlar människor till stoff och säger: vänden åter, I människobarn! Hvem är denne majestätiske, för hvilken tusen år äro såsom en dag; för hvilken änglarna böja sina hufvuden och seraferna betäcka sitt ansikte med sina vingar? Det är Herren Sebaot, Herren, mäktig i strid; den evige Sonen, Gud lik, Faderns härlighets sken och hans väsendes rätta beläte. Och om honom talar ängeln till herdarna. Och huru? Denne höge, utropar han, är född. Höra vi rätt? Kanske ifrån evighet? Nej, *i dag*, ropar ängeln; och på det att herdarna icke tilläfventyrs måtte tänka, att ordet "*född*" vore att fatta i en bildlig eller hemlighetsfull betydelse, så nämner härolden land, ort och rum, där födelsen har skett, och förer sålunda Herren Sebaot fullständigt hit ned på jorden. Andedräkten måste väl stanna hos herdarna vid detta oerhörda budskap, att *Herren var född*.

Men ängeln bifogar till sitt budskap ännu ett litet dyrbart ord. *Eder*, säger han, är Frälsaren född. Detta är det kostligaste i hans evangelium; men mången själ stafvar väl länge på detta ord, innan hon lærer att rätt läsa och tyda det. Detta "*eder*" är det gröna oliveblad, med hvilket den himmelska dufvan, den Helige Ande, genomflyger gudastaden Jerusalem för att när och hvar det honom behagar, bära det till ängsliga hjärtan. Och huru gärna sände vi ej dufvan med det lilla fridsbladet: *Eder* är Frälsaren född,

äfven till dig och mig! Dock, hvem vet, hvad som ännu i dag kan tilldraga sig. Hon svälfvar ju äfven genom vår församling, och öfver någon ort sänker hon säkert i dag sina vingar. Sen förbundet aflan upprättad ibland oss. I viljen nalkas henne. Ja, nalkens henne: ty om någonstades, så faller eder *här* löftets oliveblad i skötet: *Eder, eder är i dag född Frälsaren, hvilken är Kristus, Herren, i Davids stad.*

KRUMMACHER.

o

Alla gåtors lösning, alla frågors svar.

Du lider och har länge lidit. Du har haft iure och yttre svårigheter, "utifrån strider, inifrån förskräckelser". Men måhända mest af allt lider du dock af den ensamhetskänsla, som trycker dig. Den möter dig på morgonen, när du vaknar, och du ville se ett leende ansikte och känna ett varmt hjärtas pulsslåg och i stället möter tomhet, grå tomhet. Den visar sig i sin bleka gestalt för dig på aftonen, ja, midt under dagens arbete hör du en röst, som hviskar: "Hvem arbetar du för? Hvad vinner du med ditt intresse, är icke allt under solen förgänglighet?" Och i ditt eget hjärta genljuder svaret: fåfänglighetens fåfänglighet, allt är idel fåfänglighet.

Din moder och fader hafva tidigt lämnat dig. Du är ensam ute i världen och har ensam fått upptaga den slitaude kampen för tillvaron. Trött kommer du hem om aftonen, får tända din egen lampa och reda din egen kvällsmat, och på nattens timmar följer en ny dag, lik den förra och lik tusen, hvilka gått före den.

Är detta lifvet? Du visste, att mycket liknande fanns på jorden, af många slag, men du kunde icke ana, det just du skulle utkoras att känna så mycket däraf. Du hade tänkt dig lifvet så annorlunda. Du hade ej gjort upp någon viss plan, men du hade en känsla af att solen städse skulle lysa på dig — den varma, glada solen, att de människor, som omgäfvade dig, aldrig skulle åldras och aldrig dö, att dem du älskade alltid skulle älska dig, att du aldrig kunde blifva sviken, att du aldrig skulle behöfva säga farväl, att dina unga lemmar aldrig skulle behöfva känna värk eller trötthet. Ja, detta och mycket, mycket mera hade du tänkt, kanske omedvetet, och dock så bestämdt, att när du fann ett efter ett af dessa ditt lifs villkor motsägas af lifvet, så häpnade du! Häpnade och blickade ut öfver lifvet med stora, förvånade ögon. Kanske såg du fel? Låg där månne en dimma öfver nejdén, som hindrade dig från att se klart? Det måste vara ett misstag, sådant kunde ej, fick ej lifvet vara. Du kämpade emot. Du ville ej se sanningen, du tystnade rösten i ditt inre. Musik, sång, nöjen i människovimlet bedöfvade dig. Men så kom då till sist den dag, då sanningen stod så lefvande klar för dig. Sådant var lifvet för många och för dig. Där stod det inför dig, så naket, så grått, tvivalt och intetsägan- de. Var det värdt att lefva?

Många andra lefde det ju. På alla sidor var du omgifven af människor, hvilka tycktes hafva intressen och vara ganska nöjda med sin värld. Troligen ägde de något elixir, och du gaf dig ut att söka därefter.

Så många tusen intressen det fanns! Du såg makar, som gingo upp i hvarandra och i små barn, affärsmän jagande efter guld, vördnadsbjudande vetenskapsmän, som aftvingit himmel och jord mången hemlighet, redliga människor, hvilkas gud var pliktuppfyllelse. Och alla logode. Ja, då var det väl blott du, som var skapad så afvig, så olik andra, att du ej kunde taga lifvet som sig bör. Och så försökte också du att le och lefva som de andra.

Så hände det sig en dag, då du satt ensam i ditt rum, att det kom en så underlig stämning öfver dig. Det var, som om allt inom dig af litenhet, trötthet och sorg upplöstes af ett mildt, varmt inflytande. Ljus och frid strömmade in i din själ. Du satt alldeles stilla, och stilla var det inom dig, alla jagande tankar slogo sig till ro, du var som i en annan värld. Då föreföll det dig, som om alla, du förut sett i människovimlet, kommo fram, en efter en, såsom dimbilder och dock med hela lifvets intensitet. Där voro de alla, men se, leendet hade försvunnit från läpparna, i ögat syntes tårar, dragen uttryckte smärta. Saknad, missträkning, tomhet, otillfredsställelse hade härjat dem, du kände knappt igen dem. Ack, huru de hade lidit, alla dessa, huru ville du ej trösta dem, torka tårarna, — aldrig hade du anat något sådant! Du hade blott tänkt på dig själf, och se, här fanns hela världen full af människor sådana som du, hvilka på skilda sätt alla dock buro samma börda. Trycket blef dig gränslöst — det var nästan lättare för dig, då det blott var du ensam, som led. Fanns då

ingen hjälp? Du, som ej själf var hulpen, huru skulle du kunna hjälpa andra?

Men då var det, som om allt inom dig åter vaggades till ro. Åter kände du samma milda, lugnande inflytande. Du tyckte dig höra någon aflägsen himmelsk musik, känna en doft af härliga blommor. Något varmt lyste in i ditt hjärta, sol och kärlek strömmade in, du kände trycket af en varm hand, och öfver dig såg du en blå, molnfri himmel. Det var, som om det bästa och skönaste, du i din barndom och ungdom känt, kommit tillbaka renadt, stärkt, förnyadt och förskönadt af en himmelsk hand. Detta är himmelen, tänkte du, en fläkt från den tillkommande världen. Ja, himmel på jord! Och den nuvarande jorden liksom försvann för dig, och du såg ett fridsrike fullt af lyckliga människor. Åter såg du samma människor med leendet på läpparna, men det fanns ej längre någon ihållighet däri. All slapphet, bitterhet och sorg hade lämnat deras drag, all hårdhet var borta. Barnets oskuld och renhet hade återvändt. Lyckan, friden och rättfärdigheten bodde i deras hjärtan.

Men ljuset sken och glänste omkring dig, hvarje solstråle riktigt lyste, och i skenet tyckte du dig läsa:

“Hoppets Gud uppfylle eder med allt hopp, ty

Oss är födt ett barn, en son är oss gifven, hvilkens herradöme är på hans axlar.

Han skall heta Jesus, Frälsaren, ty han skall frälsa sitt folk.”

Säg mig, hvarför blef ej detta

fridsbudskap till världen ett budskap för ditt eget hjärta? Förstod du ej, att det var där fridsriket måste börja? Att du ständigt skulle kunna få vara under himmelskt inflytande genom förbindelsen med Jesus? Att han vill och kan stund för stund gifva dig af sina skatter, rättfärdighet, fröjd och frid? Hvarför ej mottaga dem just nu? Han har länge varit färdig och redo att gifva dig dem, tag mot dem nu och njut en varaktig, evig lycka! A.

Julsång.

Nu tända hvita händer
på nytt de klara juleljus,
och härlig skogsdoft sänder
vår gran, så frisk, i hem och hus!

En aning genombärfvar
de kalla hjärtan — underbar,
ty julens ängel svärfvar
förbl på lätta vingars par.

Men hvad vår tid behöfver,
är ej en vek och ljuflig dröm,
som oss i vanmakt söfver —
nej, kraft af evighetens ström!

Vill rätt du högtid fira
med dina kära i ditt hem,
ditt eget hjärta sira
för Konungen från Betlehem!

Åt honom red en bouing
uti ditt eget hjärtas bo!
Han kommer med försoning,
med lifvets ljus, med hopp och tro.

Han ler i jungfruns sköte
på krubbans strå, i stallets skjul.
O, hasta till hans möte!
Han ensam gifver *fridfull jul!*

CARL G. LAGERFELT.

Tjänande skapar icke kärlek, men kärlek skapar tjänande.

Vid redaktionsbordet.

Farväl.

Detta är COLUMBIAS sista nummer.

Det är med en känsla af vemod och saknad, som vi meddela denna nyhet för vår aktade läsekrets. Men på grund af snart förestående flyttning från Columbia-konferensen kunna vi naturligtvis icke gärna fortsätta med att utgifva en tidning för den konferensen. Och sannolikt är det ingen, som vill åtaga sig arbetet efter oss. Vi vilja begagna detta tillfälle att säga ett *hjärtevarmt tack* till alla våra prenumeranter och vänner för uppmuntran och understöd, som under dessa åtta och ett halft år så välvilligt gifvits oss! Det är vårt hopp, att våra ringa bemödanden icke varit alldeles förgäfvade. För vidlådande brister hoppas vi på kärleksfullt öfverseende. Vid nådens tron kunna vi alla få förlåtelse för alla våra synder, om vi krypa dit fram i uppriktig ånger och bekännelse.

Och till sist vilja vi innerligt bedja Eder alla att följa uppmaningen i det apostoliska tillropet: *Se på Jesus, trons begynnare och fullkomnare!*

De flesta af prenumeranternas prenumerationstid utlöper med detta nummer. Åtskilliga hafva betalt ett stycke in på nästa år, några ha betalt för hela nästa år och några få för längre tid. *Till alla dessa skola vi återsända* sådant öfverskott, så fort vi kunna hinna därmed. De äro tillsammanans omkring 225. Om någon vill efterskänka sitt tillgodo-

hafvande och därom på brefkort underrättar oss, blifva vi naturligtvis mycket tacksamma.

Vilja icke alla de, som restera för längre eller kortare tid med sin prenumeration, godhetsfullt betala sådan skuld med allra första? Vi ha tillsändt alla dessa enskilda påminnelser. Vår fordran hos dem motsvarar ungefär de öfrigas fordran hos oss!

De af COLUMBIAS läsare, som nu icke äro prenumeranter på vårt samfunds tidning *Augustana*, vilja vi hjärtligt uppmana att prenumerera på sagda tidning. *Augustana* utgifves hvarje vecka, är nu 16-sidig och blir snart 20-sidig och kostar för helt år endast \$1.50. För det priset erhålles den från dato till nästa års slut. Prenumerera på *Augustana* genom att insända antydda belopp till *Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.*

“Men honom, som förmår göra utöfver allt, vida mer än vi begära eller tänka, efter den kraft, som verkar i oss, honom vare ära i församlingen genom Jesus Kristus bland alla släkten i evigheters evighet. Amen.” Ef. 3: 20, 21.

Ingen förstår korsets välsignelse, förrän man förstår syndens förbannelse.

Man kan lika gärna försöka att följa en flod upp och ner på samma gång som att samtidigt följa Kristus och världen.

Kyrkliga nyheter.

Missionsmöte. Ett sådant höll Spokane-distriktet den 27 och 28 okt. i Salems-församlingen i Spokane. Närvarande vid mötet voro alla pastorerna inom distriktet, nämligen pastor loci J. E. Oslund, S. D. Hawkins, B. Westerlund, J. Jespersen och undertecknad. Den första kvällen hölls nattvardsgång, därvid pastor Hawkins höll skriftetal och skrifvaren predikade. Om vi minnas rätt, var det 6 kommunikanter, som förenade sig med församlingen vid tillfället.

Den andra mötesdagens e. m. hölls en missionsfest af församlingens kvinnoförening, hvarvid korta tal höllos af de fyra besökande pastorerna. Läckra förfriskningar serverades i kapellvåningen till alla närvarande.

Samma dags kväll hölls ungdomsfest. Äfven då höllos fyra korta tal, och lokala förmågor renderade åtskilliga goda musiknummer.

Alla sammankomsterna under detta möte voro mycket väl besökta, hvilket visar, att vårt folk i Spokane icke är öfvermått på Guds ord, utan gärna kommer för att höra det samma förkunnas.

Vid distriktets affärsmöte hölls val af ämbetsmän. Till ordförande valdes pastor S. D. Hawkins, till sekreterare pastor J. E. Oslund och till kassör pastor B. Westerlund. Likaledes beslöts, att nästa möte hålles i Sions-församlingen i Coeur d'Alene, Idaho, den 1 och 2 dec.

Hjärtligt tack till prästfolk och församling för gästvänskap och trefliga stunder hos Eder! NJWN.

* * *

I sammanhang med ofvanstående möte gjordes en påhälsning af tvenne af oss jämte våra familjer vid konferensens läroverk i Coeur d'Alene. Vi mottogos hjärtligt af skolans praeses och hela skolfamiljen. Denna samlades omedelbart efter middagen för ått höra på ett par alldeles oförberedda tal. Emellertid var det roligt att se den glada, hurtiga studentskaran. Det påminner en om längesedan flydda glada skoldagar. Lyckliga ungdom, som får bevista ett läroverk, som söker utveckla icke blott hufvudet, utan också hjärtat!

Den nya byggnaden närmar sig raskt sin fullbordan. Då detta läses af allmänheten, torde den vara i det närmaste färdig att inflytta uti.

Direktionens verkställande kommitté höll ett kort möte, därvid åtskilliga saker rörande skolans väl behandlades. Hela direktionen kommer att sammanträda vid skolan den 2 dec.

* * *

Moscow. Församlingens pastor har afböjt den från Astoria erhållna kallelsen och antagit den från McPherson, Kans.

Familjen Carl F. Anderson inbjöd kvinno- och ungdomsföreningarna att sammanträda i deras hem e. m. och kvällen den 4 nov. Båda mötena voro väl besökta och lämnade god förstärkning för de respektiva kassorna.

Kvinnoföreningen beslöt att hålla syauktion dagen efter tacksägelsedagen på kvällen.

Ungdomsföreningen beslöt att uppskjuta firandet af reformationsfest från den 6 till den 20 nov.

Vi ha försport, att pastor J. E. Nordling ankommit till sitt pastorat i närheten af Portland, och att pastor A. M. Green likaledes ankommit till sitt pastorat i So. Tacoma m. fl. platser. Båda dessa bröder hälsas på det hjärtligaste välkomna!

* * *

Pastor J. Truedson i Soudan, Minn., är af missionsstyrelsen kallad till Chinook, South Bend, Raymond och omgifvande missionsfält. Mätte han komma!

* * *

Då detta nummer den 17 nov. sändes till tryckeriet, hade vi icke fått några kyrkliga nyheter från någon enda församling. Därför är det så fattigt på dylika nyheter!

o

I adventstid.

Fram Sions Konung skrider,
saktmodig, mild och god,
i helga adventstider
ånjo på vår jord:
till slutna hjärtan träder
och vänligt klappar på.
Säg, om det dig ej gläder?
Skall han få ute stå?

Han bringar dig den friden,
du ej i världen vunn.
I den dig där blef gifven
du blott en dimbild fann.
Hvarför då skatt ej taga,
som bjudes en och hvar,
den inga maskar gnaga
och man för evigt har?

Han går till de betryckta,
i dag liksom i går,
och genom dörrar lyckta
med lärjungskara står.
Han till förtviflans boning
ett glädjens budskap bär,
som talar nåd, förskoning,
där intet hopp mer är.

Hvarför i världen söka
din lycka och din del
och därmed oron öka
och hoga fel på fel;
då det, som Herren gifver,
gör mänskan trygg och säll
och enda trösten blifver
uti den sista kväll?

Kanbända hjärtat svider,
kan bända bild är kvar
från långt försvunna tider,
då ännu barn du var?
Så kom, hvad än du lider,
om du från honom flytt,
i helga adventstider
och bli ett barn på nytt.

BERGSBO.

o

Beklaga dig aldrig öfver, att dåliga människor äro dina fiender — tänk, om de vore dina vänner!

Bättre är den kamp, som förer oss närmare Gud, än den frid, som drager oss fjärran bort från honom.

Om försoningen icke har blifvit det viktigaste för dig, så beror det på, att synden icke har blifvit ditt lifs största sorg.

Den som icke vill vara med i Guds rike på jorden, huru kan han vänta, att få vara med i Guds härlighetsrike i himmelen?

Vårt lif visar halten af våra tankar.

När en människa bär all sin religion i hufvudet, kan man ej lita på hennes fötter.

Om en konung, som följer sina trupper i striden, blottställer sitt lif jämte dem, huru prisas icke det! Men Kristus gaf sitt lif — det dyraste af alla människolif — för de främste bland syndare, ja, ock för sina bittraste fiender! *Utv.*

En allvarlig stund.

I en by bodde en bonde vid namn Jakob med sin hustru Anna och en gosse. Detta barn hade den lyckan att äga en from farfader, som alltifrån dess födelse hade gjort det till föremål för sina allvarliga böner. När man bar det nyfödda barnet till kyrkan för att döpa det, valde farfadern namnet Johannes och sade: Må det af Herren bli älskadt i tid och evighet. Ehuru den gamle mannen bodde en mil därifrån, besökte han dock ofta gossen och lade sin hand på hans hufvud och sade: Herren välsigne och bevara dig, mitt barn, Herren välsigne och bevara dig!

När farfadern firade sin 60:de födelsedag, foro Jakob och Anna med sin lille son till honom, och Hans var lycklig i den tanken att få stanna hela dagen hos farfar. Jakob kunde själf inte dröja länge, utan begaf sig hem med löfte att om aftonen komma tillbaka. Men då aftonen kom, blef det, just när han ämnade spänna för hästen, ett fruktansvärdt åskväder, så att han beslöt att låta hustru och barn stanna hos farfadern. Anna måste således blifva kvar där, ehuru hon hellre velat fara hem, ty hon kände sig icke väl till mods i den gode farfaderns närhet. Men lille Hans var däremot så förtjust, att han icke vek från den gamle mannens sida. När kvällen kom, samlade sig hela hushållet, farfadern tog fram den stora bibeln, läste högt därur och frambar sedan ur sitt fulla hjärta en barnslig bön, i hvilken han med synnerlig rörelse omnämnde sin födelsedag. Därpå gick en hvar till

ro efter ett hjärtligt godnatt. Morgonen därpå bröt Anna upp för att med barnet gå hem. Det var en ljuflig sommardag, och vägen i morgonens friskhet genom björkskogen och förbi små vattenfall var inbjudande. Hans älskade blommor mycket och gick sällan förbi dem, men i dag gick han bredvid sin moder genom de brokigt färgade ängarna så allvarligt och stilla, som om ingen blomma kunnat upptäckas; icke heller Anna var böjd för att tala.

Något, som var henne oklart, tryckte hennes själ. Plötsligt stod barnet stilla, såg frågande upp till henne och sade: Mamma, hvarför gör icke pappa som farfar? Modern blef förlägen. Gå och plocka blommor, sade hon, och fortsatte sin väg. Så gingo de under tystnad vidare, men barnet hade icke sinne för blommorna. Snart uppnådde de kullens spets, där de njöto af en skön utsikt öfver de fjärran belägna bergen. Anna satte sig en liten stund för att hvila och Johannes bredvid henne. Mamma, begynte han ånyo, hvarför gör pappa icke som farfar? Anna blef otålig. Då svarade hon: Hvad gör då farfar? Han tager den stora bibeln, sade Johannes, och läser däri och beder. Hans moder rodnade. Du får fråga pappa, sade hon. När de nu kommo hem, funno de icke Jakob. Han var utgången för att skörda på ett aflägsset fält och skulle först på aftonen komma hem. Detta visste modern och tänkte förmå gossen att lägga sig tidigt i förhoppning, att han på morgonen skulle hafva glömt sin fråga, men hon misstog sig. Då hon begynte kläda af honom, började han: Nej,

mamma, låt mig få vänta, tills pappa kommer. När denne klockan åtta kom hem, sprang Johannes emot honom och frågade genast: Pappa, hvarför gör du inte som farfar? Fadern såg honom skarpt i ögonen. Frågan kom så oväntadt. Hvad gör du här uppe så länge, Hans? sade han. Gå till sängs, det är redan sent. Johannes var stilla och gick full af bekymmer till sängs. Han stod upp på morgonen lika allvarsam. Han syntes hafva blifvit ett helt annat barn än förut. Han satt stilla och sorgsen vid frukostbordet med hopknäppta händer och sänkt hufvud. Hvad fattas dig, Hans? frågade modern, Johannes förblef stum. Efter en liten stund frågade hon åter: Hvad är det åt dig, barn? Han såg ett ögonblick upp till modern sorgset och sänkte ånyo hufvudet. Hans föräldrar hade slutat sin frukost, och hans moder skulle just duka af, när hon för tredje gången frågade: Barn, säg, hvad felas dig! Då svarade gossen: Jag ville så gärna bedja, mamma, och om ingen vill bedja med mig, så gör jag det ensam.

Detta var för mycket för Anna. Hon brast i gråt, skyndade till rummet bredvid och ville säga sin man, huru gossen talat. Han hade emellertid hört allt, ty dörren hade varit öppen, och äfven han hade blifvit rörd i sitt samvete. Hans har rätt, sade han, och vi hafva orätt. Därpå föllo de med hvarandra på knä för första gången och bådo med få ord, men med många tårar: Gud vare oss syndare nådig! Och han, som lofvat: Hvad två eller tre ibland eder bedja i mitt namn, det skall varda

eder gifvet af min Fader, som är i himmelen, var midt ibland dem. Han hörde deras bön och hjälpte dem.

Den glada dagen var kommen, då den lille gossen icke längre behöfde bedja ensam och farfadern icke mera hafva några bekymmer. Fader och moder hade begynt böja sina knän för Herren och bedja om hans nåd och förlåtelse, om sina hjärtans förnyelse och om nåd att helt och fullt helga sig själfva och sitt barn åt honom.

LILLIAN.

Dyrbar lärdom.

Jag talade en gång med en ung flicka, som sade sig vilja vara en kristen, och varnade henne för att besöka tvetydiga förlusteställen. "Jag tror, att en kristen kan gå hvar som helst", svarade hon mig.

"Visst kan en kristen det", svarade jag, "men jag kommer ihåg en liten erfarenhet från förra sommaren, hvilken varit mig till lärdom. Tillsammans med några vänner skulle jag en dag gå ned i en kolgrufva för att se dess inre. I sällskapet var en ung flicka, klädd i en elegant vit klädning. Vi sade, att hon i en sådan utstyrsel icke kunde gå ned i den svarta kolgrufvan. Men hon vände sig då till en gammal grufarbetare och sade med någon häftighet: "Kan jag icke gå ned i grufvan i en vit klädnad?"

"Det kan ni visst, fröken", sade den gamle mannen lugnt; "ingen-ting hindrar er att kunna gå ned i grufvan i den hvita klädningen. En helt annan sak är att kunna komma ut ur grufvan utan att hafva smutsat ned den hvita klädnaden."

Jag tror, att denna min erfarenhet och den gamle grufarbetarens ord blefvo min unga vän till en viktig, dyrbar lärdom.

Det är ingenting, som hindrar en kristen, som genom tron fått ett nytt, rent sinne, att umgås med de orena; men må vi vara på vår vakt, att icke det nya, rena, heliga sinnet orenas genom beröring med de oheliga, utan behålles rent.

Hvita kläder.

Matt. 22: 1—4.

“Hvita kläder.” — Ja, de tälja om en himmelskt salig stund, då i hvita, skära dräkten du vid belgad dopefunt blef en medlem af det rike, som ej någon rubba kan, för att fostras till hans like, som all världen öfvervann.

“Hvita kläder” redan buros af din själ en tid framåt, då i ostörd barnafromhet än du trädde lifvets stråt; medan än de friska läppar stammade sin barnabön och ej syndasorgens tårar skynna fått din nådelön.

“Hvita kläder”, som dig gifvits. —
Bäras de ännu af dig? —
Har din dopedräkt ej rifvits utaf törnen på din stig? —
Har den icke ständigt fläckats utaf synd och otro svår? —
Har utaf din oskuld lämnats kvar ett enda ringa spår?

GUNNAR.

Tankar.

“Hvad är lycka? Hvar finnes hon? Visa mig någon, som funnit den.”

Mildt ler solen öfver barnålderns tummelplats, och jag ropar till mig

en af de små för att framställa min fråga.

“Lilla barn, kan du säga mig, hvad lycka är?”

Ett par undrande, förvånade barnögon betrakta mig länge, ty detta ord är för barnet främmande, därför skakar det till sist sitt hufvud och ilar bort till sin lek.

Men barnet växer upp. Af flickan blir en jungfru, af gossen blir yngling, och jag frågar dem ännu en gång: “Vet du hvad lycka är?”

Af den verkan min fråga nu utöfvar, kan jag se, att ordet lycka nu ej längre är obekant. Med purpurrade kinder och tindrande ögon svara de alla: “Ack, ja, det är något obeskrifligt, något, som finnes doldt bakom framtidens slöja, och se, jag är den, som är ämnad att äga henne!”

Allt mer och mer brännande blir solen, då jag nalkas medelålderns stora, myllrande arbetsfält. Här tycks afunden föra spiran och listan tager vid, där kroppskraften sviktar — alla sträfva de framåt. Men hvartill denna kamp utan rast eller ro, hvarför denna äflan och strid, hvarför dessa ständiga brott mot kärlekens budord? Hvar är målet?

“Vi söka lyckan”, ropas med en mun. “Jag söker lyckan, och alltid blir det min granne, som hinner målet, just som jag själf skulle hafva segrat.”

“Nå, men hvar är hon då? Hvaruti består hon? Finnes väl någon, som vill upplysa mig?”

“Jo”, svaras det, “lyckan består just i det, som jag själf icke äger.

Se på honom där, han har funnit den!"

"Dåre", svarar den utpekade. "Ser du ej den afgrund, som gapar mellan mig och henne?"

Misströstande nalkas jag slutligen ålderdomens kyliga höjd, där slöa och krökta människor stappla fram mot evighetens obevekliga portar.

Ack, ej finnes väl lyckan här? "Lyckan!" svaras med brutna och darrande stämmor, "hvem talar om lycka här? Äga vi ej alla ett helt lifs erfarenheter och veta, att ingen lycka finnes!"

Är hon då ett gäckelspel, lyckan, ett fantom utan färg eller form? Besynnerligt, af alla åldrar var det blott de små barnen, som skulle kunna tyckas äga henne och dessa kände henne ej ens till namnet. Kanske lefver hon där okänd, obeaktad, jag måste se.

Så återgår jag då ännu en gång till de små, jag måste se, hvad som är grunden till deras bekymmerslösa glädje — är det måne deras ställning af lydriad till en starkare och visare vilja, som löser dem från ansvar — — — Ett tygellöst, själfvåldigt barn är aldrig lyckligt, daglig erfarenhet visar, att så är fallet. Det är blott genom den stilla lydriaden och den stundliga förlåtelsen, som den inre harmonien upprätthålles med ett älskande modershjärta — en beroende sammanslutning till en högre, starkare vilja, uti hvilken vi se kärleken och visheten förverkligade — detta skänker harmoni, detta är lycka.

Så haf tack, lilla barn, för den lärdom, du gifvit! Dig ovetande

har du visat mig vägen till lyckan så väl för detta lifvet som för evigheten, ty allt tydligare ser jag flamma öfver himmelrikets portar de en gång för alla inristade orden:

"Om I icke varden såsom barn, kunnen I aldrig komma härin" . . .

ASTRA.

Vinkar för söndagsskollärare.

1. Tag icke emot en klass, om du icke vill göra det för Herrens och barnens egen skull!

2. *Bered dig omsorgsfullt och bed mycket.* Därigenom lär du dig älska barnen och inser klarare, hvad hvart och ett af dem behöver.

3. Kom punktligt till söndagskolan, minst 10 minuter före den bestämda tiden. Ägna dig åt barnen genom att enkelt och vänligt språka med dem. Sök vinna dem en och en.

4. Var alltid vänlig och tålig — rynkade ögonbryn och hetsigt tonfall höra minst af allt till söndagskolan. Fast bestämdhet och glad vänlighet förmå behärska äfven det ystraste barn.

5. Kom ihåg, att barnets sinne fordrar stor och verklig grannlaghet i allt, hvad som rör din inblandning i dess förhållanden.

6. Din lektion bör icke innehålla endast historiska och geografiska sanningar, men icke heller blott andlig lärdom. Sök försätta barnen in i den händelse, texten afhandlar, och tag sedan därur det praktiskt andliga innehållet. Sök förklara texten enkelt och klart. Gif ofta frågor och hasta ej på för att hinna det mesta möjliga. Det är bättre att

något stannar i minnet än att allt ytligt betraktas utan behållnig.

7. Besök ofta barnens hem. Därigenom vinner du deras förtroende och när äfven deras föräldrar.

8. Inbjud barnen till ditt hem och tag dig alltid tid för dem, så att de känna, att de i dig äga *en vän*.

9. Ditt arbete i söndagsskolan söndag efter söndag är en sådd, som — vare sig du vet det eller ej — skall bära rik och ymnig skörd, när Herren välsignar. Tacka Gud, att du kan och får vara med i det arbetet! En klenod är lagd i din hand — vårda den *troget*.

Sist: "Hur skall jag kunna vara en rätt söndagsskollärare?"

Älska och bed mycket!

D. T. U.

O hur stort.

Rom. 8: 16, 17.

O, hur stort att stå på ljusets sida
i den strid, som än i världen rår!
O, hur stort att få för sanning lida
och att följa Lammet, hvart det går!

O, hur stort att Gud till fader äga
och till honom gå med allt i bön!
O, hur stort — hvem kan det väl ut-
säga? —
att till sist få himmelsk nådelön!

O, hur stort! — Det kan ej världen fatta,
hvad Guds barn dock har för salig lott!
O, hur stort! O, Herre, lär mig skatta
allt, hvad jag med barnskapet fått!

O, hur stort! Så prisa Gud, mitt hjärta,
där du än i främlingslandet går!
Hvad är jordens korta nöd och smärta
mot den härlighet, som återstår?

MÄRTA LAGERFELT.

Julljusens predikan.

Icke sant — nog har du väl hört den predikan som hållits för dig af — julljusen? Ty hur tysta dessa än äro, så kunna de dock predika. Det är särskildt tvenne texter, de predika öfver. Den ena är ordet om att utan Jesus är det idel mörker i världen. Du förstår, att jag menar Jesu ord: "*Jag är världens ljus*". Den andra är ett ord om *vår* uppgift i världen, om vi äro Jesu lärjungar. Den texten är detta ord af Jesus till de sina: "*I ären världens ljus*".

Försök nu att lyssna till hvad de tindrande julljusen säga dig öfver den texten. Kanske är det bland annat följande sanningar.

Ett otändt ljus lyser ej och tändes ej. — Det är ju så själfklart detta: det man ej har, det kan man ej heller gifva. Har du själf icke det andliga lifvet, kan du ej heller tända det hos andra. Otända ljus tända icke hvarandra. Vi äro alla skapade till ljus i världen. Frågan är blott, om vi blifvit *tända* ljus. Du kan ha mycket präktiga ljus i din ägo, men ligga de i lådan otända, så sprida de ej något ljus. Vi ha godt om sådana där otända ljus ibland oss. Det finns rundt omkring i våra bygder utmärkta *ämnen* till goda missionärer och missionsvänner, människor med begåfning, inflytande och ägodelar — det är blott *ett*, som fattas: *lifvet*. De äro ljus, som ej blifvit tända af Jesusljuset. Och hvad gagn göra de då för Herren trots sina gåfvor och krafter? O, vore det blott mera *lif*, *lif* i *Kristus* i våra bygder, hur mycket mer skulle då ej bli uträttadt för Her-

ren! Har *du* detta lif? Har du själf för egen del riktigt kommit in i ljuset och blifvit ett ljusets barn? Har ljuset riktigt fått falla in i ditt hjärta och ditt lif? Har du i det ljuset sett de mörka fläckarna i ditt lif, sett dem så, att du måst fly till Jesu kors med bön om förlåtelse och rening? Har Jesus just på den vägen fått bli ditt hjärtas ljus och lif? Ja, *därpå* beror det, om han kan säga till dig: Gå nu äfven du och sprid ljus! Gå nu äfven du och var ett ljus i världen! Ty först då har du blifvit ett *tändt* ljus. Och minns, att blir du ej detta, då är ditt lif förfeladt, när det en gång ligger bakom dig. Ty säg, har icke det ljuset varit till förgäfves, som aldrig blef tändt, som aldrig spred något ljus?

En annan enkel och påtaglig sanning i julljusens predikan är denna:

Ett tändt ljus kan tända andra utan att själfst slockna eller mista något af sitt ljus.

Det har du ofta sett. När du tänder din julgran, så gör du det kanske just på det sättet, att du tar ett tändt ljus, och med det tänder du alla ljusen i granen. Ja, det är rent af ett *behof* hos ljuset att få sprida sig. Att stänga det inne är att kväfva det. Det *vill* sprida sig. Har Jesus tändt lifvet i ditt hjärta, är det rent af ett behof för dig att vara med om att tända samma lif hos andra. Du känner dig då rikare, i ju flera hjärtan du får tända ljuset.

Du kan också tänka på, att det ej betyder så mycket om ljuset är stort eller litet. Det minsta lilla ljus kan ju tända det största. Det gör ing-

enting, att du är obetydlig och ringa; du kan ändå användas för Jesu räddning. Tänk, om just du finge vara medlet att tända ett verkligt stort och härligt ljus! Hvilken nåd! Så kan du också tänka på att staken, i hvilken ljuset står, ej har någon inverkan på ljuset själf. Staken kan vara af guld, af silfver. Ljuset lyser ej mera därför. Det kan också vara en simpel trästake. Ljuset lyser lika mycket för det. Stakens höjd kan ju också vara olika. Somliga ljus stå på högre stakar, andra på lägre. Sådant betyder ej mycket. Begåfning, inflytande, en hög ställning i lifvet — sådant är ingalunda något *nödvändigt* för att kunna vara till välsignelse. Utan lifvet i Kristus är allt sådant till och med något mycket farligt. Springpojken, som verkligen äger lifvet i Kristus, är användbarare i Jesu hand, då det gäller att föra själar till andligt lif, än den lärde teologen, i hvilkens hjärta mörkret ännu är rådande. Ty mörker tänder icke ljus, död föder icke lif. Så behöfvas då så väl äfven de *små* ljusen.

Vid Amerikas kust inträffade ett förfärligt skeppsbrott, trots det att den stora fyren var tänd, den fyr, som syntes många mil utåt hafvet. Man hade nämligen glömt att tända de *små* ljusen, som visade seglaren den rätta kursen inne vid själfva kusten. Där var ej den stora fyrens ljus därute på hafvet nog. Bed Herren om nåd att få tända åtminstone *något* ljus i din omgifning eller därute på missionsfälten. Detta kan sedan i sin tur sprida ljuset vidare. Du anar ej, hur långt det genom dig tända ljuset så kan sprida sig. Det

går generationer igenom ända in i evighetens värld. Tänk t. ex. på skomakareverkstaden, där William Carey satt och arbetade. Där tändes ett ljus, som aldrig kommer att stanna, förrän det gått ut öfver hela hednavärlden. Eller tänk på arbetarehemmet där borta i Skottland, där Livingstone fick sitt ljus tändt, eller den fattiga koja därinne i Värmlands skogar, där P. Fjellstedt började sin bana i ljusets tjänst!

Så tänd då i Jesu namn äfven du något ljus! Det blir något där af till evig välsignelse för dig själf och för tusenden. Har du nu gripit dig an med denna uppgift och kanske med bäfvan och fasa känt styrkan af mörkrets makter, tänk då till frimodighetens stärkande på följande sanning.

Ljuset behöfver blott lysa, och mörkret försvinner. — Hvart? Ja, det vet du ej. Du ser blott, att mörkret griper till flykten för ljuset. Det *kan* helt enkelt inte stanna kvar, när ljuset kommer nära. Om det är mörkt på en plats — ja, satte vi också jättekrafter i rörelse, mörkret är nog kvar ändå, tills ljuset kommer. Men det förjagar mörkret. Ljuset har nu en gång den arten. Då är det icke *du*, som med din kraft förjagar mörkret. Nej, *ljuset* måste göra det. Det gäller att Jesusljuset får lysa fram hos dig, i ditt väsen, din umgängelse, ditt arbete, ditt tal. Då kommer sannerligen icke mörkret att trifvas i din närhet. Det går då som när våra Afrikamissionärer ha att göra resor i trakter, där vilddjur ha sitt tillhåll. Hela natten igenom hålla de en lysande eld brinnande. För den fly vilddjuren och smyg

sig skyggt undan. Så är det ock vår uppgift att blott — lysa. Kristusljuset skall liksom förkroppsligas i vårt lif och vår umgängelse. Allt det i vår väg, som då är af ljuset, allt som i någon mån är i släkt med med ljuset, det drages däråt. Och Gud vare lof, att sådana själar som *vilja* till ljuset, som träna efter ljuset, finnas både här hemma och ute på vara missionsfält! Funnes det blott flera, som liknade ljuset, som ej *talat* vackert och kristligt, men som helt enkelt — lyser. Många själar, som nu förgås, skulle då bli räddade.

Det få vi dock icke heller förtiga, att det i världen finnes många, många själar, som likna nattfågarna. Sådana kan ljuset blott döma. De hata ljuset, sky det och fly det, ja, med all makt bekämpa det. Hur ofta få vi ej både hemma och därute bevittna, huru dessa makter, hvilkas natur blifvit mörkret, i ett nu kasta sig öfver ljuset för att släcka det. Det är detta, som gör ljusets gång genom världen till en kamp. Gud vare lof, att Jesusljuset nu är tändt äfven så många hednaländer! Är det tändt, nog skall det sprida sig allt vidare. Tider af mörker komma visserligen i den enskildes som i församlingens och missionens historia, men alltid skall det ord besanna sig, som jag hörde en gammal älsklig kristen en gång uttala. När jag frågade honom, om det ändå ej blef mörkt ibland för honom, svarade han: "Jo, visst, nog är det ej sällan mörkt för mig, men Gud vare lof: *det blir ändå alltid ljus på den sida, där Jesus är*". Ja, Gud vare lof, att det ändå alltid blir ljus

på Jesu sida! Frågan är då den: Är du, är jag helt på den sidan? Då går det till ljus, härligt evighetsljus, om också genom skuggor.

Men ännu en sanning ha julljusen att säga dig. Det är denna:

Ljuset lyser ej utan att förtäras, utan att brinna ned.

Skall ljuset lysa, måste det "gifva ut sig". Ett *måladt* ljus, ja, det förtär sig icke, men så är det ej heller mycket värdt som ljus. En *målad* brasa, ja, den förtär sig icke. Så värmer den också därefter. Hur är det nu med oss? Söka vi lysa midt under det vi *spara oss själfva*? Eller får ljuset förtära oss? Det gamla och dödsdömda hos oss — får ljuset förbränna det stycke för stycke? Och hur är det med vår kraft, vår tid, våra ägodelar? Hur mycket däraf förtäres i ljusets tjänst? Ju mer vi gifva oss ut med allt hvad Herren skänkt oss, dess mer kan han använda oss såsom ljusbärare och ljuständare. Det största som kan sägas om dig en gång, när ditt värf är fyllt i Jesu tjänst, är detta: "Han gaf sig helt ut i tjänande kärlek; *han sparade ej sitt ljus*. Helt brann det ned för Jesu räkning". I evig glans skall det då också, nytändt och fullkomligt readt, lysa i härlighetens värld hos Gud. Glöm inte, att det är *villigheten att gifva sig ut* för sin Frälsare, som gör dig användbar för själars räddande hem. Du minnes kanske någon, som Herren riktigt kunde använda. Undersök, och du skall finna, att allt det han gjorde och sade för Kristus, var prägladt af hjärtevärm. Det är kärleken till Kristus och själarna, som ger hjär-

tevärm, och som ger villighet att *brinna ned*, att såsom ett ljus förbrukas till kropp och själ i Jesu tjänst. Det är sådana personligheter, som äro de i särskild mening *välsignade* på jorden, och som i sanning skola lysa såsom stjärnor i den eviga härligheten.

Så göre då Heren dig och mig i denna värld, så full af mörker, till tända ljus, som själfva kunna tända andra, och som få brinna ut i dens tjänst, på hvilkens sida allt till sist måste bli idel ljus, hur mörkt än stundom mycket kan te sig. Blifve resultatet af julljusens predikan för oss det, att denna bön blir riktigt varm och innerlig i många hjärtan. Då ha vi icke förgäfves lyssnat till densamma.

JOHANNES LINDGREN.

—o—

Räddad genom en sång.

En ung amerikan, bosatt i Hong Kong, hade af en kamrat blifvit förledd att besöka ett spelhus. Han var ung och lättledd, och hans falske vän gammal nog att vara mindre förförisk.

En afton hade de båda druckit och spelat förskräckligt, den yngre hade förlorat hvarje spel. Ett nytt spel skulle börja, och medan den äldre blandade korten, lutade sig den yngre fillbaka i stolen och började helt värdslost gnola på en melodi. Utan att tänka därpå sjöng han den sköna sången af Phebe Cary, som börjar:

"En tanke om och om igen
uppstiger mild och ljus:
Nu närmare än nånsin förr
jag är min Faders hus."

Den äldre spelaren stirrade på sångaren en minut och utbrast, i det han kastade korten på golfvet:

“Harry, hvar har du lärt den melodien?”

“Hvilken?”

“Åh, den du höll på att sjunga.”

Den yngre sade sig icke veta hvad han sjungit, då den äldre med tårade ögon upprepade orden, sägande sig hafva lärt dem i en söndagsskola i Amerika.

“Kom”, sade den äldre och steg upp. “Kom! Här har du hvad jag vunnit från dig; gå och använd det för något godt ändamål. För min del, så sant Gud ser mig, har jag spelat mitt sista spel och druckit mitt sista glas. Jag har förledt dig, Harry, jag är ledsn däröfver. Gif mig din hand, kamrat, och lofva, — för gamla Amerikas skull, om ej för något annat, att du skall öfvergifva detta sataniska tidsfördrif.”

De lämnade spelhuset och vandrade bort arm i arm.

Fly allt det, som ondt synes.

CH. A.—N.

—o—

Född till lif.

“Hvarför ser doktorn så ironisk ut?”

Herdis Aspern såg undrande upp i det dystra ansiktet bredvid henne, Den tilltalade svarade icke genast, men mätte sin dam med en lång, forskande och litet gäckande blick.

“Jag tänker”, kom det kort, nästan ohöfligt.

“Det gör jag också, men ser ändå inte ironisk ut.” Herdis slog lugnt ihop solfjädern och slätade leende ut några veck på sin långa handske.

“Gör ni?” frågade doktorn utan att se på henne. “På edra baltrumfer, toaletter, eröfringar, ja!” Det låg ett obeskrifligt förakt i hans ton. Den unga flickan ryckte till, och en vredgad, hotande blick ljungade ur de stora, i grågrönt skiftande ögonen.

“Att ni är pessimist, det vet jag nog; hur tror ni er därför ha rättighet att fördöma hvarje varelse, som vill njuta af lifvet? Tror ni, doktor Brutow, att jag aldrig tänkt på annat än baltoaletter etc., då missar ni er storligen, men jag är väl ung! Vid nitton år tar man ej på sig kväkarnas grå dräkter — hela lifvet ler ju mot en!”

Doktorn log öfverlägset åt hennes ifver.

“Såå. Har ni fått svart på hvitt på att lifvet ler emot er? Hvad är det som hindrar att ni i morgon ligger kall och stel i er säng? Intet, så vidt jag vet.”

Ett ögonblick såg Herdis häpen upp i de kalla, blå ögonen.

“Nej, men doktor då! Hvarför skulle jag dö?”

“Hvarför skulle ni *inte* dö?” fasthöll Brutow ihärdigt. “Ni talade om, att vid nitton år tar man ej på sig kväkarnas grå dräkter! Tro mig ni, fröken Aspern, tänkte människorna mera på lifvet och döden — då funnes inga sådana här tillställningar som baler och annat af samma slag.”

“Såå! Men, om doktorn föraktar baler så mycket, hvarför är ni på en nu då?”

“Därför, att jag inte kunde slipa. Men säg mig något, fröken Aspern! Har ni betänkt att denna

hvita, formfulländade nacke, dessa friska, röda läppar, som så segervisst le åt 'fantasien' — har ni betänkt, att de en dag skola mjukna, multna, ruttna, bli jordens jord nere i en sådan där svart aflång grop under ett stenmonument? Har ni betänkt, att edra stora, stolta ögon skola falla ut och att ur hålorna små maskar — födda af ert kött — skola kräla fram? Ni bleknar, ni ryser, ni vredgas på 'pessimisten', som djärfves underhålla en sådan underlig bal-konversation? Ja väl, men se ni sanningen i ögat och göm den vises ord! — Du lefver för att lära dig dö — dör för att lefva — d. v. s. i vissa fall det senare. Lifvet är inte lek, min unga fröken, det är stingande bittert allvar, det är ett varnande, gripande tillfälle att lära sig dö. *Ni ska dö.* Hvad tjänar då edra eleganta sidendräkter, edra vänner, edra beundrare till? Jag måste dö *ensam*, sade Pascal. Ni, fröken, har ni insett det? Hvert går ni, hvad väntar er?"

Den länge, gråhåriga läkaren lade sin kalla, darrande hand på den unga flickans handskbeklädda och lutade sitt bleka, dystra ansikte ned mot hennes.

"Jag har sett många dö, jag, senast i dag en. Fattig var hon här på jorden, ung som ni, ja, litet yngre, frisk och kraftig — men dog gjorde hon helt plötsligt. Utan förberedelse, utan tid att tänka... och ångra. Hvert gick hon? Hvert går ni?"

Herdis stirrade som förhäxad på honom. En glad, liflig vals melodi nådde dem från balsalen, och en ung, ståtlig herre i frack steg in i det lilla, svagt upplysta rummet.

"Min dans, fröken Aspern!" Med en bugning tog han hennes arm, och viljelös följde hon. Kall och likgiltig reste doktorn sig och slog tillbaka portieren för dem. Några snabba steg och Herdis stod ute i den ljusglittrande balsalen.

"Nej, nej, jag kan inte dansa! För mig till damernas rum och sök reda på min mor... Förlåt mig, notarien, men jag mår illa!"

"Ja, fröken ser så blek ut! Vänta, låt mig stödja er bättre." Deltagande såg han ned på det bleka lilla ansiktet, som viljelöst föll mot axeln. Hastigt förde han henne tillbaka genom ett rum och ut i korridoren.

Det dröjde ej länge, förrän Herdis satt i vagnshörnet, medan modern oroligt sökte göra det så bekvämt som möjligt för henne och fadern med sina vänliga frågor gjorde henne nästan onaturligt nervös. — Det var med en nick af lättnad Herdis gaf modern godnattkyssen. Hon vred hastigt upp det elektriska ljuset och reste sig till hälften upp i sängen — hon ville tänka... tänka på doktor Brutows underliga ord om döden.

Döden! Det var något, som den glada bortskämda Herdis Aspern föga tänkt på. Och hade hon mött ett liktåg, stått vid en öppen graf — då hade hon tänkt: "stackars människor" — om hon egentligen menade den döde eller de sörjande, visste hon ej själf.

Andra kunde ju nås af döden, gamla, ja, till och med en och annan ung — men att hon... Nej, nej! Hon, som stod midt inne i lefvande lifvet.

Men nu i kväll, när den där förskräcklige doktorn sagt så hårda, djupa ord till henne, då hade det i ett nu blifvit klart för henne, att lifvet ändå var bra ovisst, att döden *kunde* komma när som helst...så grymt, så hemskt! Om hon, Herdis Aspern, skulle dö...dö...dö...dö...ensam....

Det är ju förunderligt, att människor kunna gå år ut och år in utan att stanna — verkligt stanna, inte bara med en ytlig tanke — för lifvets och världens förgänglighet, för dödens mörka skngga och det stora okändas evighet! Jag tycker nästan ibland, att det — att dö — är det enda vissa, det enda hållbara, korrekta faktum, vi ha i vår värld. Ty lifvet är ju så fullt af växlingar, af ljus och mörker, af lycka och olycka, och kastvindar komma från alla håll, — men döden står där alltid bidande sin tid, står lugn och obeveklig, ja, nästan som ett hopp ibland.

Ensam! Dö — och dö ensam... Herdis skälfde för de orden. Skulle hon så gå från far och mor och vänner, från alla, hon hållit nära, skulle gå från sol och fröjd och sång och skratt — ensam gå...hvar? Det var just det — hvar och hur?

Herdis Aspern var inte bara ett vackert skal utan kärna. "En praktig flicka" — så sade de, som kände henne, "frisk och naturlig och hjärtligt ärlig". Det är sant, att hon föga tänkt på Gud och frälsning, men ibland hade det nog varit något inom henne, som liksom gråtit af trötthet och tomhet, något som vemodigt undrat, om detta glänsande, glada, härliga lif egentligen var det, som

skulle och kunde fylla och fördjupa ett helt långt människolif. Herdis hörde till dem, som ha riklig tid till att följa med litteraturen och frågorna för dagen. Hon läste Eeschstrut, Argles, Geijerstam lika såväl som Corelli, prinsessan Karadja och Selma Lagerlöf. Men hon pröfvade endast föga, hvad hon läste. Grät litet öfver Geijerstam och Karadja, ryste för Gösta Berlings sagas spökluft och prins Lucios lidanden. Men lifvet var för henne allt för verkligt för att de mörka, tysta gatorna hos själar skulle kunna fångsla hennes sinne.

Men nu — doktor Brutows ord om döden, de hade haft med sig något af suset i vissen kyrkogårdslind, och kontrasten mellan det och balsalens skimrande vinumel hade med pinande skärpa trängt sig in på henne. Tänk, om hon skulle dö nu snart! Hon var ju inte beredd...visste ju intet om Gud...Nej, nej! Hon kunde inte dö än...kunde inte, kunde inte!...

Guds lag...Guds dom...Guds bud...Gud...Det kom ängest öfver henne, en djup, oresonlig ängest. Men inga tårar. Nej, Herdis Aspern var inte den, som kunde gråta så lätt.

Det var redan dager, då hon ändtligen föll i sömn — en tung, orolig slummer, hvarur hon spratt upp gång på gång. En sömn, som icke stärkte och lugnade.

— — — — —
Herdis var sig inte lik under de närmaste dagarna. Nervös och häftig, ojämn till lynnet, trött och olustig. Såsom man blir, när något pinar och trycker en, något, som man känner, hur ens vilja böjer sig för.

Herdis hade aldrig sett någon dö. Men nu var det som om hon fått en okuflig längtan därefter, en rädd, intensiv önskan att få se in i ögon, som skulle brista, att få höra de sista orden, en människovarelses *sista ord* på jorden. Det var därför hon en dag sände upp ett bref till en sjuksköterska, som skött hennes lille bror under hans sista sjukdom, och bad henne underrätta henne, om det fanns någon döende på hennes sjukhus, och om hon, Herdis, i så fall finge närvara.

Det var en litet underlig begäran, kanske ock framställd på ett egenomligt tvärt sätt. Men jag tror nästan, syster Elin läste mellan raderna.

Det var inte många dagar senare som det kom ett bud ned till Herdis från sjukhuset. Klockan var närmare sex, och de hade nyss ätit middag, hvarför Herdis lätt kunde gå utan att behöfva säga hvart. Hon brukade ju alltid gå ut och gå en stund då.

Det vackra ansiktet var blekt, ögonen glänste stora och oroliga, händerna voro kallvåta, då hon lade dem i sköterskans. Den världsvana flickan kände sig så ovanligt blyg, när hon vid systemns sida gick genom den stora salen, där sjuka sutto och lägo under hviskande samtal, som liksom på kommando tystnade af, när den smärta fina flickfiguren gled förbi dem.

Längst ned i salen, kring tredje sängen från väggen, stod dödsskärmen. Det var en ung hustru, som låg där. Ensam bland främmande människor. Mannen var borta på arbete i landsorten, barnet hos en

släkting långt upp i södra bergen. Herdis satte sig på sängkanten och såg på henne. Såg på det flämtande bröstet, där mager, senig hand låg tungt, såg på pannan, där svett-dropparna pärlade, på håret, som kändes däfvat och fuktigt. Det låg ett drag öfver de slutna ögonen och tinningarna, ett drag af spänd ångest, framtvingadt af plågorna, läpparna rörde sig torra och feberheta, näsbrosket framträdde allt tydligare, tinningarna hade sjunkit in, rosslingarna blefvo ojämna. Systemen tog näsduken och strök sakt svetten ur pannan. Den döendes blick höjdes trött, och Herdis mötte den där långa, långa blicken, som skärpes så i lifvets sista stunder. Det låg ett allvar i de ljusgrå ögonen, ett lugnt, djupt allvar med en liten glimt af ljus uti.

“Jesus säger: Kommen till mig!” — Syster Elin böjde sig ned mot henne.

“Jesus... ja... Jesus...” Det smög något af ro och hvila kring läpparna.

“Har ni frid, Kerstin?” — Då glänste det till i blicken, ett pipande andetag hördes, och så kom det fullt och klart: — “Den, som har Sonen, han har evigt lif... Ernst... lif... Jesus.”

En djup, rosslande hviskning, dödsdimman drog öfver ögongloberna, hinnorna brusto — Herdis hade hört en människas sista ord på jorden. —

Och så vek syster Elin lakanet öfver den dödas drag, tog silfveruret och de två breven från nattduksbordet, lyfte ned taflan från sängen och gick med Herdis ut i korridorerna.

“Säg, syster, hvad var det för ord hon sade?” Aldrig har Herdis kunnat förstå hur hon kunde fråga så lugnt, knappt en kvart efter det hon sett döden i ögat.

“Den, som tror Sonen, har evigt lif, menar fröken? I Johannes tre och sista, tror jag.”

Herdis visste inte, att den kvällen bads en brinnande bön för hennes frälsning, visste ej, att den erfarna sköterskans ögon sett in i det hjärta, som så ängsligt och stolt sökte dölja sina tankar och känslor för henne och alla.

Herdis Aspern sökte reda på Johannes 3 den kvällen. Hon läste det många, många gånger, läste om det hvarje dag en hel vecka, tänkte på det, bad öfver det — och slutligen lärde hon sig att taga ut dessa härliga, underbara ord — “Ty så älskade Gud världen, att han utgaf sin ende Son, på det att hvar och en, som tror på honom, icke må förgås, utan få evigt lif. Ty icke sände han sin Son i världen för att döma världen, utan på det att världen skulle varda frälst genom honom. Den, som tror på honom, han varder icke dömd.” Och så i 36 versen: “Den, som tror på honom, han har *evigt lif*.”

Evigt lif! *Detta är det eviga lifvet, att de känna dig, den ende, sanna Guden, och den du har sändt, Jesus Kristus.*

Herdis blef född till detta lif, född till Guds barns härliga frihet att lefva evigheterna igenom, född på nytt till ett lefvande hopp. . . Är det inte underbart, att i samma stund du och jag med hela vårt hjärta kunna säga, att vi i sanning

tro på Jesus Kristus, i samma stund gifves oss *evigt lif*! Det lif, som aldrig skall dö. Kan du pejla djupet i detta ord, du? Stanna och böj ditt hufvud i ordlöst tack till lifgifvaren, Guds uppståndne Son.

Herdis gjorde så. Och hon visste, att dödens udd var bruten — ty hon ägde Sonen. Har *du* honom? Har du ett evigt lif?

— — — — —
Det var på en mindre bjudning de möttes igen, Herdis och doktor Brutow. Men först vid supéen fick hon tillfälle att tala vid honom.

“Minns doktorn en bal i vintras hos direktör Djurlings?”

Brutow såg på henne med sitt vanliga kalla leende.

“När fröken för första gången fick höra, att ni kunde dö? Jo, det minns jag.”

Herdis nickade sakta. Så sade hon plötsligt med varm, låg röst, medan färgen steg på hennes kinder och blicken mötte hans. — “Jag kan dö nu, doktor Brutow.”

Han såg ett ögonblick med på den smärta, förnämna flickfiguren.

“Såå. Hvad menar fröken Aspern egentligen med det?”

“Jo, jag har blifvit fri nu.”

“Fri? Från hvad? Ni talar verkligen i gåtor, min bästa fröken!”

“Från dödsfruktan, doktor, och från andlig död. Ser ni, de som tro på Jesus Kristus, de skola få *lif i hans namn*, och nu vet jag, hvad det är att ha blifvit född på nytt till ett lefvande hopp, född till. . . *evigt lif*.”

Ett djupt allvar låg i Herdis ögon och smekte i hennes stämma.

“Såå.” Det glimtade till som af vemod i de stränga dragen, och näs-

tan vecka kommo orden: "Lycklig ni, som kan tro så där djupt och ljusst."

ELVOR.

Utan Kristus.

En dag, då jag befann mig på resa — berättar Spurgeon — gjordes uppehåll i M. Plötsligt öfverfölls jag af stor ångest. Det var kallt i mitt rum på hotellet, hvarför jag rekviderade en brasa. Jag var, som sagdt, mycket försagd, sorgen kvalde mitt hjärta, och tårarna runno ymnigt. Jag skall aldrig glömma den tanke, som plågade mig.

Uppassaren kom för att göra upp eld och hade en bundt stiekör i handen. Jag bad att få se dessa och fann, att de voro af torra vinrank-refvor.

Ack, tänkte jag, skall detta bli min lott? Är jag en torr gren, som skall afhuggas och kastas i ugnen?

Dessa refvor voro delar af en god vinstock; grenarna, som förut varit så gröna och vackra, skulle nu gå upp i rök. De voro afskurna såsom onyttiga, hopbundtade och skulle in i ugnen.

Hvilken bild! Där går en liten bundt predikanter in i elden. Där en annan liten bundt äldsta. Där en liten hop diakoner, församlingsmedlemmar, söndagsskollärare m fl. Vänner, skall detta blifva eder lott? Ja, om vi blifva funna utan Kristus. O, måtte ingen af dem som läsa eller höra detta en gång vara bland sådana, till hvilka Kristus skall säga: "Jag kände eder aldrig; gån ifrån mig, I ogärningsmän!"

O, du käre Fader,
slut mig till ditt bröst,
där är jag så glader,
där har jag min tröst!
Världen är en öken;
blott i Jesu tro
har mitt hjärta ro.

COLUMBIA,

officiellt organ för Columbia-konferensen, utgives den 1:sta i hvarje månad af Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Redaktör: Pastor N. J. W. NELSON.
823 East 5th St. Moscow, Idaho

PRENUMERATIONSPRIS:

För helt år75 cents.
För helt år i förskott.....50 "
För helt år till Sverige.....65 "

OBSERVERA!

Datot å adresslappen utvisar, till hvilken tid tidningen är betald.

Då prenumeration insändes, framflyttas datot å adresslappen, hvilket utgör vårt kvitto.

Sker något misstag, så underrätta oss. Likaså om tidningen icke kommer regelbundet.

Tycker ni om tidningen, så tala om det för er granne och hed honom prenumerera.

Konferenskassörens adress:

Rev. S. D. Hawkins, Troy, Idaho.

Afgifter och kollekt skola församlingarna bidraga med för följande ändamål under året:

Synodens kassa, 3 cts per kom.

Synodens läroverk, 10 cts pr kom.

Synodens mission, 2 cts per kom.

Hednamissionen, kollekt.

Understöds-kassan, kollekt före 1 maj.

Church Extension Society, kollekt.

Diakonissanstalten, kollekt 13:de söndagen efter trefaldighet.

Immigranthenmen, kollekt.

Konferensens mission, 50 cts per kommunikant.

Konferensens kassa, kollekt.

Konferensens läroverk, 25 cts per kommunikant.

"Gud älskar en glad gifvare."

Önskar Ni en stadig, pålitlig inkomst hvarje nittio dagar — en som växer större och större — medan värdet af Edert investment äfven växer? Andra göra det, Ni kan ock. Besök eller tillskrif E. Kaufmann, speciellt ombud för Trustee Co. af Spokane, Moscow, Idaho.



MOLINE } PIANON OCH ORGLAR



äro till alla delar mera omsorgsfullt byggda än alla andra och hafva således en mera klar och fyllig ton samt vara längre. De säljas nu billigt. Kataloger och prislister erhållas gratis genom att tillskrifva J. PETERSON CO., Moline, Ill.

COEUR D'ALENE COLLEGE COEUR D'ALENE, IDAHO

Kommen till Columbia-konferensens läroverk. Grundlig och tidsenlig undervisning meddelas af skickliga lärare i alla ämnen som tillhöra följande fullständiga afdelningar:

ACADEMIC DEPARTMENT - BUSINESS COLLEGE - CONSERVATORY OF MUSIC

För vidare upplysningar tillskrif läroverkets president

J. JESPERSON, Cour d'Alene, Idaho

TROY ANNONSER.

William Smith,

Groceries and Dry Coods.

Mitt mål är städe att göra mig förtjänt af mitt eget folks förtroende. Vidare kommer jag att arbeta för vårt svenska samhälles framgång. Ju mer Ni understödjer mig desto mera förmår jag å min sida. För varor af bästa kvalitet och lägsta priser kom ihåg

THE TROY.

Wm. Smith. Troy, Idaho

Olson & Johnson

Möbel- & Järnhandel



Stort och välsorteradt lager.
Priserna de billigaste.



TROY

IDAHO

Svenskt apotek

Doktorsrecept expedieras prompt och omsorgsfullt.

Färger, Oljor, Böcker, Skrifdon m. m., allt som tillhör en välordnad apotekarrörelse, alltid på lager.

Alla slags Kodaks och Kodak tillbehör.

C. V. JOHNSON

Troy, Idaho

A. P. DETHLOFS

Svensk Skräddare.

Hattar och Herrekiperingsartiklar

☞ Gör mig ett besök! ☞

TROY

IDAHO

Call on

GEORGE SAAD

For

GUARANTEED HARNESSSES.

TROY, IDAHO.

Marble and Granite Works.

Moscow, Idaho.

Dealer in Monuments and Head Stones at the lowest price possible for first class work and material. I sell Monuments from \$10 and up to suit customers. Large stock to select from. **Geo. H. Moody, Prop.**

Buy your
Drugs and Stationery of
L. A. TORSEN
Moscow, Idaho.

Moscow Commission Co.

Dealers in Hay, Grain, Flour, Feed, Wood, Coal, Genesee Flour, Poultry Supplies. Manufacturers of M. & M. Chick Feed.

Phones: City 348, Rural 376.

Latah County Abstract and Title Guarantee Company.

Only Bonded Abstract Co. in Latah County

S. R. H. McGowan Sec'y, Moscow, Idaho

NILS PETERSON

PLUMBING AND HEATING

Fourth and Jackson Sts.

Moscow, Idaho

D. H. Holman, Dentist.

Something new in Artificial Teeth. I have invented an appliance to attach to all artificial teeth to keep berry seeds and all foreign bodies from getting under the plate and hurting the mouth, and holds plates much tighter. Teeth extracted without pain by use of local anesthetic. No hypodermic needle. Only best materials used.

Office in White Block, Moscow, Idaho.

Det bästa ä alltid det billigaste, och det är hvad ni får hos

Geo. Creighton,

parti- och minuthandlare med

Tyger, Kläder och Skor

SVENSKA TALAS.

Moscow, Idaho.

Hagan & Cushing

Första klassens

Kötthandel

BUTIK Å MAIN STREET

Högsta kontanta pris betalas för biff, fläsk, färdkött och fjäderfä.

Potlatch Lumber Co.

COAL

W. H. Conner, Mgr.

Empire Hardware Co.

General Hardware, Paints, Oil, etc.

We want your trade.

Moscow

Idaho

Moscow Livery Barn

Ferguson & Canham, Props.

Hacks and Rigs for all occasions at reasonable prices. Special attention given to transient trade. Horses stabled and fed.

Phone 611

Fourth and Jackson sts., Moscow, Idaho.

Third Street Meat Market

Price & Kitley, Props.

Fresh and Cured Meats always on hand

Moscow, Idaho.

Prenumerera på Columbia. Blott 50c för helt år. Moscow, Idaho
All korrespondens angående tidningen adresseras till redaktören.

Why is the Greater Boston

the fastest growing store in the state? — There must be a reason and there is. — It's the prices, the Fair and Square treatment to all alike, and carrying as we do by far the greatest and best stock. But we have only begun to grow: it's going to take an entire block yet. Watch and wait.

Williamson.

Both Phones

Dr. Joseph Aspray
Physician and Surgeon

Office in Skatteboe Block Moscow, Idaho

T. B. McBryde, Dentist

Office over State Bank, Moscow, Idaho

H. P. EGGAN.

Skandinavisk Fotograf.

Porträtter insätts i ram.
Rikhaltigt förlag af tailor.

3:dje gatan, - Moscow, Idaho.

Spotswood & Veatch

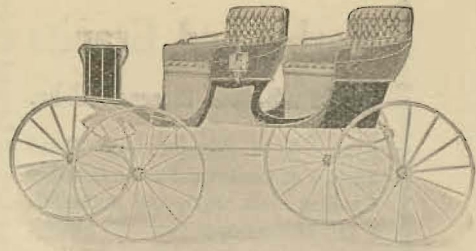
Real Estate and Insurance

Moscow, Idaho

G. WEBER

Maker and dealer in Harness, Saddles, Ropes, Horse Blankets, Whips, Tents and Awnings. Gall Cure and Stock Food.

Moscow, Idaho,



All styles of Vehicles and Farm Implements
Butterfield-Elder Implement Co., Ltd.

Wm. Hunter

Farm and City Property for sale
Moscow, Idaho

GRICE & SON

Furniture, Carpets and Linoleum
Opp. Hotel Moscow. Moscow, Idaho

C. F. Watkins

for up-to-date Dentistry. Crown and Bridge work a specialty. All work Guaranteed.

Moscow

Idaho

CHILDERS BROS.

Fresh and Home-made

CANDIES, ICE CREAM & SOFT DRINKS

MOSCOW,

IDAHO.

E. E. Ostroot, Real Estate.

Improved Farms in the Famous Palouse Country. Timber Claims located. B. C. Timber and Alberta Wheat land for sale cheap.

Moscow, Idaho.

COLUMBIA

Vol. IX. Dec. 1, 1908 No. 12.

Published monthly by the Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.
Terms, 50 cents a year. N. J. W. Nelson, Editor.

Entered at the post office of Rock Island, Ill., as second class matter.

